

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (15/12/2013)

Η ερμηνεία του Συμβόλου της Πίστεως (16)

«Φως εκ φωτός» - Ο Χριστός το φως του κόσμου

Συνεχίζουμε, αγαπητοί μου αδελφοί, την Θεολογική προσέγγιση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, τον Οποίο, στη συνέχεια το Σύμβολο της Πίστεως χαρακτηρίζει «φως εκ φωτός»¹ Έχει σχέση, όμως, το φως της Θεότητας του Χριστού, που Τον συνδέει με την ουσία του Θεού Πατρός, με το υλικό φως, όπως το αντιλαμβανόμαστε στη ζωή μας;

Το φως του Χριστού είναι το άκτιστο φως της Θεότητας, που προϋπάρχει της δημιουργίας, όπως ο Ίδιος ο Κύριος. Είναι συνυφασμένο με την Θεϊκή φύση και την ουσία του Χριστού. Το υλικό φως είναι κτιστό, δημιουργήθηκε με τον δημιουργικό λόγο του Θεού, σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή, όπως διασώζει η Αγία Γραφή². Θα λέγαμε ότι συνιστά μία αμυδρή εικόνα του ακτίστου φωτός της Θεότητας και ανάγει τα πλάσματα της δημιουργίας στον κατ' ουσίαν φως και ήλιο Ιησού Χριστό. Το υλικό φως διαθέτει κάτι από την δόξα του Δημιουργού, ο οποίος *φως εστί και σκοτία εν αυτώ ουκ έστιν ουδεμία*³ Είναι, όμως, κτιστό, φθαρτό και πεπερασμένο, φωτίζει την πρόσκαιρη υλική και βιολογική ζωή, σε αντίθεση με το φως του Χριστού, που λαμπρύνει την αιωνιότητα της Βασιλείας του Θεού, για την οποία είμαστε προορισμένοι.

Ο Χριστός, ως το αληθινό φως, εισήλθε στη ζωή του κόσμου με την Ενανθρώπιση Του, *ίνα φωτίση τους εν σκότει καθημένους*⁴ Ήταν τότε που *φως εκ φωτός έλαμψε τω κόσμω, Χριστός ο Θεός ημών*⁵ Ήταν τότε που *ο λαός ο καθημένος εν σκότει είδε φως μέγα και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου φως ανέτειλεν αυτοίς*⁶ Ήταν η εποχή που η ανθρωπότητα βίωσε μία κατάσταση πνευματικής και ηθικής σκοτοδίνης, χωρισμένη στα δύο· αφενός μεν στην πλάνη των ειδώλων, που εκπροσωπούσε ο Ελληνικός κόσμος, αφετέρου δε στην αλλοίωση του Μεσσιανικού μηνύματος και στην θρησκευτική υποκρισία, που χαρακτήριζε τον Ιουδαϊκό κόσμο.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, που κρατούσε δέσμιους τους ανθρώπους στο σκοτάδι, επέλεξε ο Θεός να λάμψει το φως της αληθείας Του, να φέρει δηλ. στο φως την γνώση της δόξας Του. Αυτό συνέβη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, ο Οποίος, με παρρησία,

¹ Ψαλμ. 35,10, Ιωάν. 1,9, Εβρ. 1,3

² Γέν. 1, 1-5

³ Α΄ Ιωάν. 1,5

⁴ Τροπάριο Εσπερινού των Θεοφανείων

⁵ Τροπάριο Αίνων των Θεοφανείων

⁶ Ματθ. 4,16

διακήρυξε για τον εαυτό του μπροστά στους έκπληκτους ακροατές Του, αυτό που κανείς ως τότε δεν είχε τολμήσει να εκστομίσει: *«εγώ ειμί το φως του κόσμου. Ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία αλλ' έξει το φως της ζωής»*⁷

Παρά το γεγονός, όμως, ότι ο Θεός ευεργέτησε τόσο τον άνθρωπο ώστε να διαλύσει τα σκοτάδια της ζωής του, στην πορεία της ιστορίας διαπιστώνουμε ότι ο άνθρωπος επιλέγει το σκοτάδι της κοσμικής πλάνης από το φως της αλήθειας του Χριστού. Επιλέγει να ζει έξω από τον χώρο ο οποίος φωταγωγείται από την δόξα του Θεού, που δεν είναι άλλος από την Εκκλησία Του! Η επιλογή αυτή έχει δύο βασικά χαρακτηριστικά: το πρώτο είναι η αμαρτία, η οποία έχει κατακλύσει τον κόσμο και θέλγει τόσο τους ανθρώπους, ώστε να σκοτίζεται ο νους και να αρνείται το φως του Χριστού. Γι' αυτό ο Μέγας Βασίλειος την χαρακτηρίζει «στέρηση του φωτός από τους οφθαλμούς»⁸

Το δεύτερο χαρακτηριστικό είναι η αποστασία από τον Θεό. Η επιλογή αυτή προβάλλεται με ιδιαίτερα υπερφίαλο τρόπο από τους ανθρώπους της απιστίας και του κοσμικού φρονήματος. Θεωρείται, μάλιστα, προσόν για τον άνθρωπο του 21^{ου} αιώνα να αρνείται την ύπαρξη του Θεού και να τοποθετεί τον εαυτό του στην θέση Εκείνου. Μόνο που η επιλογή αυτή είναι αυτοκαταστροφική και μετατρέπει τον άνθρωπο σε θεατή των συντριμμάτων που προκαλεί μέσα του και γύρω του, ικανό για το χειρότερο. Η ιστορία της ανθρωπότητας βρίθκει από παραδείγματα αποστατών, που επέλεξαν το σκοτάδι της άρνησης του Θεού από το φως του προσώπου Του.

Βλέπουμε, λοιπόν, αδελφοί μου, τις συνέπειες που έχει στη ζωή μας η επιλογή του σκότους από την επιλογή του φωτός του Χριστού, που διαχέεται στην ιστορία της ανθρωπότητας διά της Εκκλησίας. Μπορεί η Εκκλησία, στην ανθρώπινη διάστασή Της, να προβληματίζει, συχνά, τους ανθρώπους με τις ατελείς επιλογές και αδυναμίες των στελεχών της, καθώς, όμως, είναι το Σώμα του Χριστού, παρατεινόμενο στους αιώνες, είναι σε θέση να φωτίζει τους δρόμους της ζωής εκείνων που επιλέγουν να ζήσουν μέσα Της. Η επιλογή είναι δική μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

⁷ Ιωάν. 8,12

⁸ PG 31,212